

Bir gece bir fikirle uyandım. *Hıyar Dünyası*. İçinde cacık olsun, turşu olsun, salata olsun çeşit çeşit, *hıyar suyu* yaparız içmeleri için, sade olur, yanında domates ve soğan da olur.

Sen de hıyar ağası olursun dedi biri. Kafamın içindeki seslerden, benimle alay edip duran bir ses, kadın sesi ama şimdi kim olduğunu çıkaramayacağım. Bütün kadınlar alaycı konuşur kafamın içinde zaten.

Evet, evet dedim ona, *hıyar ağası* olmalıyım ben de. *Tüm hıyarların kalite kontrolünü yapan adam.*

Bu *hıyar dünyasının ağası* benim.

Fikrimden bahsedince, N. hanım *bir tuzcubaşı da olmalı, her hıyar dünyasının bir tuzcusu vardır* dedi. *Tuzcubaşı, evet, güzel bir kadro.* Bana uymaz, başka birini bulmak lazım.

Borç harç açtık bir yer, sekiz metreye, dört metre, otuz metrekare bir dükkan. Her gün iki çeşit cacık yapıyoruz, turşucuyla da anlaştım, bana sekiz-on çeşit turşu bırakıyor. Dört masa koydum, gelenler bir gülüyor, *hıyar ağası* olduğumu duyanların kıkırdamaları, hıyarın cinsel çağrışımlarından üretilmiş bayağı espriler, gelip Freudyen analizler yapan bile oldu, iki masayı birleştirip *hıyar imgesinin psikopatolojisini* konuştular. İlk birkaç ay böyle gitti. Müşteri ilginç bir yaratık, kadınlar gelip hıyarın bilinmediğini düşündükleri faydalarından bahsediyor, illa bir iki *az bilinen cacık tarifi* alıyorum her gün, *buzlu badem yatağında soğutulmuş tuzlu hıyarın* neden bu kadar pahalı olduğunu soranlar oluyor, ama gelmeye de devam ediyorlar. İnsanların bizden bahsettiğini, kimisinin eliyle işaret edip, *işte hıyar ağası bu* dediğini duyuyorum. Hıyar ağası olmak zor ama aylık kar/zarar hesaplarına bakınca insan teselli oluyor.

Dükkanın hayatımın akışını değiştiren olay, açıldıktan dört beş ay sonra içeri girip, *Sellaaamün aleyküm* diye ortalığa selam veren *Eşref'in* geliyordu. *Beni N. abla gönderdi, size Tuzcubaşı lazım-mış* dedi tezgaha bakıp. *O şakay...* diyecek oldum ama Tuzcubaşı hayli motive bana bakıyordu. Bakışlarından tuz akıyordu.

Servis edilen hıyarlara, kimi restoranlarda sonradan tereyağı cozlatan garsonlar gibi, Tuzcubaşı gibi gidip tuz döküyordu. Bunu pahalı et restoranlarında dalga geçer gibi değil, saygıyla ve tuzun binlerce yıldır insanlara nasıl bir nimet olduğunu hatırlatırcasına yapıyordu. Onun ayine benzeyen bu tuz ikramlarından sonra insanların sadece bendeniz hıyar ağasını değil, Tuzcubaşı Eşref'i de görmek için dükkana geldiklerini farkettim.

Gel zaman git zaman dükkana *esmer* olduğundan adı *zenci* bir İsa takılmaya başladı. Eşref ve bu, bir zamanlar arkadaşmış. Eşref daha sonra bana bahsetmedikleri bir ülkeye *göreve* gitmiş. Görevinin ne olduğunu bilmiyorum ama anladığım kadarıyla kamyon muavini gibi bir iş olsa gerek, çünkü bitmeyen bir *ehliyet* konusu da dönüp dururdu aralarında. Hayalleri *E sınıfı* bir ehliyet alıp, biri muavin, biri şoför olarak, *direksiyon sallamaktı* ve hayatlarıysa Hıyar Dünyası'na gelen müşterinin tabağına bir çimdik tuz silkelemek.

İsa iyi bir çocuktu ama konuşkan *romanların* hepsi gibi, grup halinde yaşamayı severdi. *Havarilerim*

dediği bir grupla, metro istasyonunda, duyduğumda duvara daha yakın yürümeye başladığım bir tür *müzik* çalıyorlardı. Ailesi ona küçükken keman çalmayı öğretmiş, *ekmek parası için* imkan sunmuştu. Ama şu sıralar *piyasa iyi olmadığı* ve *gençler artık yeni moda müzikler istediği* için, pek iş yapamıyordu. Bana sorarsanız, yaptığı müzik insanda yaşama sevinci ve sanata saygı namına bir şey bırakmadığı için pek tutulmuyordu ama bana sormuyordu tabii.

Tuzcubaşı Eşref, Zenci İsa ve havarileri dükkanın havasını günden güne değiştirdi. Havariler başlarda arada bir *enstrümanlarını* çıkarıyor ama henüz bir şey çalmaya cesaret edemiyorlardı. Tuzcubaşı *tuz şov* adını verdiği teatral ikramlarını giderek daha sofistike hale getirdi, arada insanların nasıl tuz taneleri gibi oradan oraya serpildiğini, aslolanın *hayat denen bu yemekte* bir tuz tanesi gibi tat vermek olduğunu anlattığı repliklerini okuyordu. Zenci İsa ise havarilerini dükkanın karşısındaki parkta ağırlamaya başlamıştı, onlara dükkandan hıyar aşırıyor, arada cacık götürdüğü oluyordu.

Artık kimse beni hıyar ağası olarak *takmamaya* başladı. Varsa Tuzcubaşı, yoksa Tuzcubaşı. Ben ortalıkta dolanan alelalde bir hıyardım. Kendimi hıyar gibi hissetmeye, onların tiyatrosunda bir figüran gibi kalmaya başlamıştım. Gelir ve giderleri de artık beni tatmin etmiyordu çünkü İsa ve havarilerini beslemek de ayrı bir külfete dönüşmüştü.

Dükkanın açılışında olduğu gibi, bir gece aniden dükkanı kapatmayı hayal ettiğimi farkettilim. Bunu hemen yapabilirdim, gidip, kapının kilidini değiştirmem ve *kapalıyız* ilanı asmam yeterliydi. Tuzcubaşı sabah geldiğinde ne olduğunu anlamaz, beni de bulamazdı. Giyinip hemen çıktım, evde bulduğum bir kilit göbeğini dükkana götürdüm, kapının kilidini değiştirdim. Kapıya da *hıyarlık nedeniyle kapalıyız* yazdım.

İlk otobüsle şehirlerarası terminale gittim, bulduğum bir otobüse atladım ve telefonumu kapattım. Hıyar Dünyası böylece kapandı ve gitti.